

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2024 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

3 Protokolant: prot. sąd. Angelika Kubiaczyk

4 przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Iluminaty Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2024 r.

sprawy **T. S. (S.)**

oskarżonego z art. 178a § 1 i 4 kk oraz z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Złotowie

z dnia 23 października 2023 r., sygn. akt II K 191/22

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) stosując art. 4 § 1 kk przyjmuje, iż podstawę rozstrzygnięć stanowi ustawa karna w brzmieniu obowiązującym w dacie obu czynów,

b) w opisie czynu z art. 178a § 1 i 4 kk, przypisanego oskarżonemu w pkt 1 przyjmuje, że pierwsze badanie po zdarzeniu o godz. 23:01, wykazało u niego stan nietrzeźwości 1,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł oraz wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 300 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 43/24	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZEŚĆ WSTĘPNA	
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Złotowie z dnia 23 października 2023 r., sygn. akt II K 191/22	
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
0.11.3. Granice zaskarżenia	

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami				

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla				

ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez jednostronną i dowolną ocenę materiału dowodowego, całkowicie sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego, w szczególności poprzez:</p> <p>a) dowolną i jednostronną ocenę wyjaśnień oskarżonego T. S., uznanie za wiarygodne jego wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego, pominięcie jego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>wyjaśnień złożonych w toku przewodu sądowego i uznanie ich za niewiarygodne;</p> <p>b) dowolną i jednostronną ocenę zeznań świadków Ł. S., K. M., R. W., G. M., M. F., S. R.,</p> <p>c) dowolną i jednostronną ocenę zeznań świadka P. S., uznanie za niewiarygodne zeznań w/w świadka złożonych w toku przewodu sądowego,</p> <p>d) dowolną i jednostronną ocenę zeznań świadka R. C. (1),</p> <p>e) dowolną i jednostronną ocenę dokumentu pisma z Komisariatu Policji w M. z dnia 23 września 2023 r.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła żadnych nieprawidłowości w przeprowadzonej przez Sąd I instancji weryfikacji wiarygodności</p>			

materiału dowodowego, wskazanych w apelacji obrońcy oskarżonego. Zdaniem Sądu Okręgowego ocena dowodów była swobodna i dokonana z poszanowaniem wszystkich dyrektyw wartościowania materiału dowodowego ustanowionych w art. 7 kpk, a więc zasad wiedzy, doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania. Sąd I instancji ocenił wszystkie zgromadzone dowody, zestawiał ich treść ze sobą i przypisał przymiot wiarygodności jedynie tym z nich bądź ich częściom, które zasługiwały na przypisanie takiej cechy w świetle art. 7 kpk.

Znamiennym jest w świetle argumentacji przedstawionej w środku odwoławczym, że ustanowiony w art. 7 kpk obowiązek dokonywania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami

logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, analizę dotyczy nie tylko sądu orzekającego. Także skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zakwestionowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, nie może ograniczyć się do prostego zanegowania jej i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne dla oskarżonego. Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad wiedzy – w szczególności logicznego rozumowania – oraz doświadczenia życiowego, oceniając zebrany materiał dowodowy. Za oczywiście niewystarczające należy uznać samo przeciwstawienie dowodom, na których oparł się sąd orzekający

występujących w sprawie dowodów przeciwnych, jeśli przy tym nie zostanie wykazane, że to właśnie owe dowody przeciwne, ocenione w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, winny uzyskać walor wiarygodności, zaś dowody stanowiące podstawę ustaleń sądu, wobec tych samych zasad, są tego waloru pozbawione (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 stycznia 2024 r., sygn. akt VIII AKA 237/23, Lex nr 3693629).

W świetle powyższych kryteriów, Sąd Okręgowy negatywnie ocenił zarzut błędnej oceny dowodów podniesiony w apelacji. obrońca oskarżonego nie wykazał bowiem skutecznie żadnych nieprawidłowości w ocenie poszczególnych dowodów przez Sąd Rejonowy, a jedynie zaprezentował swoją i to subiektywną ocenę tychże dowodów. Istotne jest przy tym, że apelujący przekonując o

niewiarygodności dowodów oskarżenia rzeczowo nie uargumentował swojego stanowiska w tej materii. Apelujący przedstawiając swoje zapatrywania na ocenę dowodów, jaka jego zdaniem winna zostać dokonana w tej sprawie, oparł się na błędnym założeniu o pełnej wiarygodności wyjaśnień T. S. złożonych na rozprawie przed Sądem Rejonowym. Istotne jest przy tym, że relacja oskarżonego kategorycznie zaprzeczającemu swojemu sprawstwu w zakresie pierwszego z czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, nie dość, że nie znajdowała żadnego potwierdzenia w innych dowodach, to dodatkowo stała w sprzeczności z wiarygodnym materiałem dowodowym dostępnym w tej sprawie. Znamiennym jest, że wersja zdarzeń zaprezentowana przez T. S. w toku przewodu sądowego pozostawała w sprzeczności z zasadami

doświadczenia
życiowego oraz
wskazaniami
wiedzy. Należy
zauważyć, że
oskarżony doznał
poważnych obrażeń
głowy w wyniku
zdarzenia
drogowego, kiedy to
prowadzony przez
niego samochód
osobowy uderzył w
drzewo i przewrócił
się na bok. To
właśnie z obawy
o stan zdrowia
oskarżonego, jego
brat, do którego
został odwieziony
przez przygodną
osobę z miejsca
wypadku, od razu
wezwał pomoc służb
ratunkowych. W
tych okolicznościach
nieprawdopodobnym
jest by oskarżony
będąc ranny w głowę
był w stanie pieszo
udać się do sklepu w
T., zakupić tam kilka
piw, a następnie
już w domu brata
i wraz z nim
spożywać zakupiony
alkohol. Podobnie
twierdzenia jakoby
oskarżony miał być
jedynie pasażerem
samochodu marki
F. (...) stoją
w sprzeczności ze
śladami krwi
opisanymi w
protokole oględzin
miejsca oraz
widocznymi na
fotografiach
wyłącznie na

poduszcze powietrznej kierowcy oraz na szybie przedniej po stronie miejsca dla kierującego pojazdem. Natomiast twierdzenia o wyjściu rzekomego kierującego pojazdem przez przednią szybę i to bez szwanku z wypadku są nieprawdopodobne w zestawieniu ze stanem pojazdu F. (...) widocznym na dokumentacji fotograficznej i opisem w protokole oględzin pojazdu. Niemożliwe bowiem aby rzekomo inny kierowca nie doznał żadnych obrażeń ciała skoro na wystrzelonej poduszcze powietrznej i przedniej, połamanej szybie czołowej były ślady krwi, a ów kierujący miał wychodzić przez przednią szybę. Poza tym, co należy szczególnie zaakcentować, wersja ta była zupełnie odmienna od wyjaśnień oskarżonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym, podtrzymanych jeszcze w trakcie kolejnego

przesłuchania w
dochodzeniu, po
upływie około 1
miesiąca czasu,
kiedy to T. S.
dwukrotnie przyznał
się do popełnienia
tego czynu oraz
przyjął mandat
karny za
wykroczenie z art. 97
kw. Sąd Rejonowy
trafnie więc uznał
za niewiarygodne to
co T. S. wyjaśniał
w postępowaniu
sądowym i, że robił
to w celu uniknięcia
odpowiedzialności
karnej za
przestępstwo z art.
178a § 1 i 4 kk. Warto
zatem wskazać na
wartość dowodową
wyjaśnień
oskarżonego z
postępowania
przygotowawczego,
które cechowała
logika, spójność
oraz były one
zgodne z szeregiem
innych materiałów
dowodowych
zgromadzonym w
tej sprawie, tj.
dokumentacją
fotograficzną z
miejsca zdarzenia,
protokołami
ogłędzin pojazdu i
miejsca wypadku,
z zeznaniami P.
S., R. C. (1),
funkcjonariuszy
Policji
wykonujących
czynności
powypadkowe,
protokołem badania

stanu trzeźwości
oskarżonego oraz
notatkami
urzędowymi Policji
zawierającymi opis
przebiegu
interwencji zarówno
w domu brata
podsądnego, jak i
na miejscu wypadku.
Nieprzekonująco
przy tym oskarżony
uzasadniał zmianę
wyjaśnień oraz
swego oświadczenia
o przyznaniu się
do prowadzenia
pojazdu
mechanicznego w
stanie nietrzeźwości
w dniu 5 marca
2022 r. Logiczną
konsekwencją
takiego stanu rzeczy
było przypisanie
wiarygodności
wyjaśnieniom
oskarżonego
złożonym w
postępowaniu
przygotowawczym, z
jednoczesnym
odmówieniem tej
cechy wersji
wydarzeń
zaprezentowanej
podczas
przesłuchania przed
Sądem I instancji.
Obrońca zaś nie
zdołał wykazać by
wnioskowanie
organu meriti na
temat wiarygodności
wyjaśnień T. S.
było błędne ani
przekonująco
wyjaśnić powodów
przyjęcia mandatu
karnego za

wykroczenie
drogowe
niezachowania
należytej ostrożności
na drodze publicznej
(k. 156). Warto
w tym miejscu
odnieć się do
argumentu obrony
jakoby w sytuacji gdy
oskarżony zmienia
wyjaśnienia jego
wina i sprawstwo
winny być ustalane
na podstawie innych
dowodów. Wedle
koncepcji
apelującego zmiana
wyjaśnień T. S. przed
Sądem Rejonowym i
odwołanie
wcześniejszego
przyznania się,
powodowała
anulację jego
wcześniejszych
wyjaśnień złożonych
na etapie
postępowania
przygotowawczego.
Tymczasem w
przypadku zmiany
wersji zdarzeń przez
oskarżonego, czy
też świadków nie
mamy do czynienia
z automatycznym
przypisywaniem
przymiotu
wiarygodności tej
zmienionej wersji
zdarzeń. Te nowe
wyjaśnienia (czy
zeznania), podobnie
jak wcześniejsze
podlegają
tożsamemu badaniu
przez organ meriti
pod kątem
wiarygodności w

świetle dyrektyw ustanowionych w art. 7 kpk. Dopiero kompleksowa ocena dowodów pozwala na stwierdzenie, która z odmiennych zaprezentowanych wersji wydarzeń jest wiarygodna, a która taką cechą obdarzona być nie może. Sąd Rejonowy w pełni dochował wymienionych wyżej standardów oceniając dowody zgromadzone w tej konkretnej sprawie, czego nie sposób powiedzieć o jednostronnej propozycji oceny dowodów zaprezentowanej przez skarżącego. Mylił się on przy tym twierdząc, że żaden inny dowód poza wycofanymi przez oskarżonego wyjaśnieniami nie świadczył o jego sprawstwie. Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia szczegółowo wymienił wszystkie dowody, które łącznie ze skorelowanymi z nimi wyjaśnieniami T. S. z postępowania przygotowawczego, w sposób klarowny i nie budzący wątpliwości świadczyły o jego

sprawstwie w zakresie zarówno pierwszego, jak i drugiego z czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia. Nietrafione były uwagi apelującego, jakoby żaden z funkcjonariuszy nie był w stanie podać źródła informacji zamieszczonej w notatce urzędowej o tym, że to oskarżony był kierowcą pojazdu F. (...) o nr rej. (...). Policjanci z Komisariatu Policji w K. sporządzili notatkę urzędową z interwencji przeprowadzonej w dniu 5 marca 2022 r. w godzinach późnowieczornych w miejscu zamieszkania brata oskarżonego – P. S., który wezwał służby do swojego rannego brata, odwiezionego do niego przez nieznanego mężczyznę. Zarówno z treści omawianej notatki urzędowej, jak i zeznań funkcjonariuszy Policji Ł. S. i G. M. wynika, że informacje o przebiegu inkryminowanego zdarzenia uzyskali oni od P. S., który po rozmowie z bratem dowiedział się jak wyglądał wypadek drogowy z udziałem

oskarżonego. Trzeba także podkreślić, że oskarżony przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym sam podał, że to właśnie on sam jechał samochodem marki F. (...) kiedy doszło do utraty panowania nad pojazdem, wypadnięcia z drogi oraz uderzenia w przydrożne drzewo. Przyznał się też on, że znajdował się wtedy w stanie nietrzeźwości, gdyż przed rozpoczęciem jazdy samochodem spożywał alkohol. Wyjaśnienia te potrzymał w trakcie drugiego z przesłuchań mającego miejsce w postępowaniu przygotowawczym. Oskarżony mając wtedy możliwość odwołania swoich uprzednich wyjaśnień, nie uczynił tego, a nawet złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze. Zmiana postawy procesowej i wyjaśnień nastąpiła natomiast po upływie długiego okresu czasu bo ponad roku i 2 miesiącach od zdarzenia, na etapie rozpoznawczym przed Sądem I

instancji, co wobec grożącej mu realnie odpowiedzialności karnej za kolejny popełniony przez niego czyn z art. 178a kk należało uznać za przejaw przyjętej strategii obronnej.

Sąd odwoławczy nie podzielił uwag autora apelacji dotyczących braku poprawności oceny wiarygodności zeznań P. S.. Sąd Rejonowy dowód ten, podobnie jak wszystkie inne, ocenił w sposób prawidłowy i zgodny z dyrektywami ustanowionymi w art. 7 kpk. Treść złożonych przez tego świadka zeznań w postępowaniu przygotowawczym i ich formuła (logiczne, spójne, zawierające indywidualne spostrzeżenia), całkowicie przeczyły tezie zaprezentowanej w toku przesłuchania przed Sądem Rejonowym jakoby w czasie przesłuchania przez funkcjonariusza Policji miałyby znajdować się pod wpływem alkoholu. Twierdzenia te pojawiły się dla podbudowania linii obrony jego brata

przyjętej na etapie postępowania sądowego. Gdyby faktycznie trzeźwość świadka budziła zastrzeżenia kiedy miał zeznawać, a było to ponad 10 godzin po zgłoszeniu interwencji, to zostałyby to sprawdzone i czynność procesową przełożono by w czasie. obrońca w żaden sposób nie uprawdopodobnił aby faktycznie P. S. w godzinach rannych 6 marca 2022 r. ze względu na spożyty wcześniej alkohol nie potrafił czynić zbornych spostrzeżeń ani odtwarzać zdarzeń, których był obserwatorem. Zasadnie zatem organ orzekający uznał, że właśnie w postępowaniu przygotowawczym P. S. przedstawił faktyczny przebieg zdarzenia, który korelował z wyjaśnieniami oskarżonego, zeznaniami funkcjonariuszy, protokołem badania stanu trzeźwości oraz dokumentacją z miejsca wypadku. Świadek pamiętał, że w kieszeni u oskarżonego znaleziono substancję

narkotyczną. Z drugiej zaś strony, skoro wówczas świadek ten nie wspomniał nic o znalezieniu kluczyka samochodowego nie oznaczało, że nie miało to miejsca. O tym bowiem napisał w notatce policyjnej post. G. M. i podtrzymał jej treść zeznając na rozprawie. Próba wycofania się z obciążających oskarżonego zeznań przez świadka P. S. podczas przesłuchania przed Sądem zakończyła się niepomyślnie. Jego zeznania z rozprawy były niespójne, nielogiczne i sprzeczne z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym. Świadek mylił wtedy nawet samochód, którym oskarżony miał mieć wypadek z pojazdem należącym do jego ojca – samochodem R. (...), zasłaniał się niepamięcią, a przecież chodziło o niecodzienną sytuację, tj. zdarzenie drogowe z udziałem bliskiego członka rodziny. Racjonalną zatem była dokonana przez Sąd Rejonowy ocena

tej części jego zeznań jako niewiarygodnych, a przeciwne stanowisko obrony w tej kwestii było chybione.

Sąd II instancji nie podzielił także zastrzeżeń obrońcy oskarżonego zgłoszonych do oceny zeznań świadków: Ł. S., K. M., R. W., G. M., M. F. oraz S. R.. Stanowisko Sądu I instancji o wiarygodności zeznań wymienionych świadków było trafne, a obrona nie przedstawiła konkretnych argumentów osłabiających słuszność wniosku organu meriti. Apelujący nie miał zatem racji kwestionując wartość dowodową zeznań świadka Ł. S., które, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku pozwoliły na ustalenie, że oskarżony był widywany jako kierujący samochodem marki F. (...) wbrew twierdzeniom tegoż podsądnego aby miał coś wspólnego z tym autem i przez

to były pomocne do przyjęcia, że w dniu 5 marca 2022 r. także to właśnie T. S. mógł prowadzić pojazd tej marki o nr rej. rozpoczynającym się od (...). Poza tym, należało przypomnieć obrońcy, iż ustalenie sprawstwa oskarżonego zostało dokonane na podstawie wielu innych zebranych w tej sprawie, wiarygodnych, dowodów.

Argumentacja obrony przedstawiona w apelacji świadczy o tym, że skarżący nie dokonywał kompleksowej analizy wszystkich zgromadzonych dowodów, a jedynie fragmentarycznej oceny wybranych elementów, co było niepoprawne i skazane na niepowodzenie.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł również żadnych nieprawidłowości w uznaniu za miarodajne i wiarygodne zeznań świadka R. C. (1) oraz treści pisma z Komisariatu Policji w M. z dnia 23 września 2023 r. Zastrzec jednak trzeba, że

dla ustalania stanu faktycznego przedmiotowej sprawy dowody te miały znaczenie drugoplanowe.

Istotną informacją była ta, że świadek R. C. (1) w dniu 5 marca 2022 r. widział oskarżonego jako kierującego samochodem, ale nie był w stanie określić marki tego pojazdu, a co do koloru dopiero na rozprawie podał, że pojazd ten był niebieski, chociaż F. (...) był koloru srebrnego. Zasady doświadczenia życiowego pokazują jednak, że te kolory karoserii pojazdów często bywają ze sobą mylone, zwłaszcza kiedy obserwujący widzi dany samochód w warunkach ograniczonej widoczności, np. wieczorem. Poza tym należy pamiętać, że te szczegóły pojawiły się na zaawansowanym etapie sprawy, zaś dzień po zdarzeniu świadek R. C. takich okoliczności nie podawał.

Nakazywało to odpowiednią ostrożność do jego późniejszych zeznań,

zwłaszcza że jest kolegą oskarżonego, a podanie nowej cechy dotyczącej pojazdu mogły być próbą pomocy oskarżonemu. W świetle powyższego nie było podstaw by uznać, że zeznania świadka R. C. (1) o kolorze samochodu jakim poruszał się T. S. podważały trafność przypisania oskarżonemu sprawstwa czynu z art. 178a § 4 kk. Natomiast co do treści pisma z Komisariatu Policji w M. z dnia 23 września 2023 r. to nie ulega wątpliwości, że miało charakter urzędowy i zawierało informacje na temat osoby T. B., o których funkcjonariusze Policji powzięli wiedzę w toku wykonywanych czynności służbowych. Nadmienić trzeba, że Sąd Rejonowy nie przyjął, że T. B. podpisał umowę kupna sprzedaży samochodu F. (...) o nr rej. (...) in blanco. Sąd Rejonowy ubocznie powołał się jedynie na informację zawartą w piśmie z Komisariatu Policji w M. z dnia 23

września 2023 r., co nie było żadnym uchybieniem, jak próbował sugerować w apelacji obrońca. Zatem wspomniane pismo – notatka nie zastąpiło zeznań. Równie chybione były oczekiwania apelującego co do konieczności uznania kluczyka samochodowego odnalezionego przy oskarżonym jako dowodu rzeczowego. W tamtym momencie kwestia ustalenia kierującego pojazdem, który rozbił się na drzewie nie była problematyczna, oskarżony niczego nie kwestionując, przyznał się do tego. Przedmiotowy kluczyk nie był zatem potrzebny dowodowo, podobnie jak cały pojazd marki F. (...), który jak podał KP w K. (k. 141), we własnym zakresie zabezpieczył ojciec oskarżonego. Co symptomatyczne, tych ewidentnie niekorzystnych dla podsądnego okoliczności, obrońca zdaje się nie zauważać.

Wszystko powyższe, analizowane łącznie potwierdzało

<p> slusznosc stanowiska Sadu Rejonowego, który uznal za wiarygodne dowody zgromadzone na etapie postepowania przygotowawczego w postaci zeznan swiadkow, dokumentow oraz wyjasnień oskarzonego, jednoczesnie odrzucajac jako niewiarygodna wersje oskarzonego i zeznania związanych z nim swiadkow (brat, kolega) złozone przed Sadem Rejonowym, przeczac sprawstwu T. S. w zakresie pierwszego z czynow zarzucanych aktem oskarzenia. </p>		
<p>Wniosek</p>		
<p> Zmiana zaskarzonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarzonego T. S. od zarzutu popelnienia przestepstwa z art. 178a § 1 i 4 kk, ewentualnie uchylenie zaskarzonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi I instancji. </p>	<p> # zasadny # czesciowo zasadny # niezasadny </p>	

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Przeprowadzone postępowanie odwoławcze nie potwierdziło żadnych nieprawidłowości w procesie oceny dowodów dokonanych przez Sąd Rejonowy. Ocena wszystkich dowodów była prawidłowa i zgodna z dyrektywami wymienionymi w art. 7 kpk, tj. zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Nie było więc podstaw dla wydania w instancji odwoławczej wyroku jakiego oczekiwał obrońca, tj. wyroku uniewinniającego oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego z art. 178 § 1 i 4 kk. Ponadto nie stwierdzono przyczyn i uwarunkowań, o których mowa w art. 437 § 2 kpk uzasadniających uchylenie zaskarżonego wyroku i</p>	

przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.			
Lp.	Zarzut		
3.2.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk poprzez nieprzesłuchanie w charakterze świadka T. B..</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 174 kpk poprzez zastąpienie zeznań T. B. treścią pisma z Komisariatu Policji w M. z dnia 23 września 2023 r.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Zdecydowano aby wymienione wyżej zarzuty ocenić łącznie ponieważ odnosiły się do powiązanych ze sobą zagadnień procesowych.</p> <p>Sąd Okręgowy nie stwierdził żadnych uchybień proceduralnych w zaniechaniu przesłuchania w charakterze świadka T. B.. Sąd Rejonowy podjął dostępne</p>			

działania mające na celu przesłuchanie ww., które jednak nie przyniosły pozytywnego rezultatu albowiem prowadząc wędrowny tryb życia był on nieuchwytny dla organów ścigania realizujących decyzję sądu o jego zatrzymaniu i przymusowym doprowadzeniu celem wykonania z jego udziałem czynności procesowej przed Sądem.

Jednocześnie należało stwierdzić, że nieprzesłuchanie T. B. jako świadka pozostawało irrelevantne dla badania prawidłowości wydanego wyroku skazującego. Miał on być tylko formalnym właścicielem pojazdu F. (...) o nr rej. (...), którym w dniu 5 marca 2022 r. kierował w stanie nietrzeźwości T. S.. W żadnej z pojawiających się w tym procesie wersji zdarzenia T. B. nie był ani uczestnikiem, ani obserwatorem inkryminowanego zdarzenia, a więc nie miał on istotnej wiedzy dla przedmiotowego postępowania.

Świadek mógłby zostać przesłuchany jedynie na okoliczność posiadania tytułu własności w/w pojazdu, czy też jego udostępnienia do używania T. S.. Nie byłby on więc kluczowym świadkiem, jak twierdził w apelacji obrońca, gdyż zeznawałby na okoliczności nie mające znaczenia dla badania winy i sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego mu przestępstwa z art. 178a § 4 kk. Nawet gdyby oskarżony wszedł w posiadanie tego pojazdu w sposób niezgodny z prawem byłoby to bez znaczenia z punktu widzenia odpowiedzialności karnej za zarzucony mu występki przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

Ponadto, Sąd Okręgowy uznał za mylne twierdzenie obrońcy, iżby Sąd Rejonowy naruszył zakaz, o którym mowa w art. 174 kpk, zastępując zeznania T. B. treścią pisma z Komisariatu Policji w M. z dnia 23 września

2023 r. Jak już wyżej wspomniano, na podstawie tego pisma, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jedynie ubocznie podano, że z informacji uzyskanych przez lokalną Policję wynika, że T. B. w przeszłości podpisywał umowy sprzedaży różnych pojazdów in blanco. Sąd I instancji nie przyjął jednak przecież by tak się wydarzyło w odniesieniu do pojazdu F. (...), prowadzonym przez oskarżonego po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości. Wobec tego to stwierdzenie z uzasadnienia w żadnych razie nie mogło być potraktowane jako zastąpienie zeznań świadka treścią pisma. Odmienne stanowisko obrony na ten temat było bezpodstawne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego T. S. od zarzutu popełnienia

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 kk, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Brak podstaw dla uwzględnienia któregokolwiek z powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionych zarzutów. Kontrola odwoławcza nie potwierdziła nieprawidłowości w decyzji o odstąpieniu od przesłuchania T. B. w charakterze świadka. Dostępne procesowo działania Sądu Rejonowego podjęte celem przesłuchania ww. osoby nie przyniosły oczekiwanego rezultatu. A poza tym jego zeznania jako właściciela samochodu F. (...) nie miałyby większego znaczenia dla przedmiotowej sprawy, gdyż kwestia własności w/w pojazdu była irrelevantna z</p>	

punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonego za przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 kk. Prowadzenie dalszych czynności poszukiwawczych świadka, nota bene dość ograniczone procesowo, czego oczekiwałby apelujący, było niezasadne. Ponadto, wbrew zapatrywaniom obrony Sąd Rejonowy nie naruszył zakazu procesowego z art. 174 kpk. W konsekwencji brak było powodów uzasadniających wydanie w instancji odwoławczej wyroku uniewinniającego T. S., czy też uchYLENIA zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Lp.	Zarzut		
3.3.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wynikających z materiału dowodowego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

wątpliwości oraz
pominięcie
okoliczności
korzystnych dla
oskarżonego, w
szczególności:

a) rozstrzygnięcie na
niekorzyść
oskarżonego
wątpliwości
polegającej na tym,
że na podstawie
dowodów
przeprowadzonych
w toku
postępowania nie
można ustalić, iż
T. S. w dniu
5 marca 2022 r.
kierował pojazdem
marki F. (...) o nr
rej. (...), znajdując
się w stanie
nietrzeźwości mając
1,34 mg/l alkoholu
w wydychanym
powietrzu;

b) rozstrzygnięcie
na niekorzyść
oskarżonego
wątpliwości
polegającej na tym,
że na podstawie
dowodów
przeprowadzonych
w toku
postępowania, nie
można ustalić, czy
oskarżony był
kierowcą czy też
pasażerem pojazdu
marki F. (...) o
nr rej. (...) w
czasie zdarzenia, tj. 5
marca 2022 r. około
godziny 21:00;

	<p>c) rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wątpliwości polegającej na tym, że na podstawie dowodów przeprowadzonych w toku postępowania nie można ustalić, czy oskarżony w czasie zdarzenia, tj. 5 marca 2022 r. około godziny 21:00 lub wcześniej znajdował się w stanie nietrzeźwości;</p> <p>d) pominięcie okoliczności korzystnej dla oskarżonego – faktu, iż w dniu zdarzenia nie był on właścicielem pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Należy przypomnieć, że dla skutecznego podniesienia zarzutu obrazy art. 4 kpk nie wystarczy ogólne stwierdzenie o braku obiektywizmu sądu, opierające się wyłącznie na odczuciu strony postępowania karnego, w</p>			

szczegółności
wynikającym z
odmiennej od
dokonanej przez
sąd oceny materiału
dowodowego. O
braku obiektywizmu
sądu można mówić
jedynie wtedy, gdy
zostały naruszone
określone przepisy
zawierające normy
nakazujące lub
zakazujące działań
na niekorzyść
określonej strony
postępowania lub
gdy w sposób
wyraźny sąd
faworyzuje jedną
ze stron. Brak
precyzyjnego
odwołania się do
sytuacji procesowej,
w której doszło
do przekroczenia
przepisów art. 4 kpk,
czyni zarzut oparty
na tym przepisie
bezzasadnym.

Innymi słowy fakt,
iż dokonana przez
sąd ocena dowodów
jest sprzeczna z
subiektywną oceną
dokonaną przez
strony nie może
być wyznacznikiem
naruszenia przez
ten sąd zasady
obiektywizmu. O
naruszeniu tej
zasady może być
mowa jedynie w
przypadku
dokonania oceny
materiału
dowodowego w
sposób stronniczy,
tendancyjny, biorący

pod uwagę okoliczności przemawiające tylko lub w znacznej mierze na korzyść lub niekorzyść oskarżonego przy jednoczesnym niedostrzeżeniu i pominięciu okoliczności przeciwnych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2022 r., sygn. akt II KK 31/22, LEX nr 3417265; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4 listopada 2021 r., sygn. akt II AKa 191/21, LEX nr 3447082; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 kwietnia 2021 r., sygn. akt II AKa 203/20, LEX nr 3450327). Przenosząc przedstawione rozważania teoretyczne na grunt kontrolowanej sprawy, Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, że nie doszło tu do żadnego naruszenia zasady obiektywizmu. Sąd Rejonowy uwzględnił okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Znamienne jest przy tym, że apelujący

nie wykazał aby przy wydawaniu zaskarżonego wyroku uchybiono regułom określającym zasady oceny dowodów, co zostało już omówione w pkt 3.1. uzasadnienia. Nie doszło także do naruszenia art. 410 kpk, ponieważ podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Warto tu podkreślić, że z naruszeniem przepisu art. 410 kpk można się spotkać, kiedy sąd opiera swoje orzeczenie na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej bądź tylko na części materiału ujawnionego i jego rozstrzygnięcie nie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, przy czym żadna taka sytuacja nie miała miejsca w kontrolowanej sprawie. Poza tym art. 410 kpk nie można rozumieć w ten sposób, iż każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Zgłaszanie zarzutu obrazy tego przepisu jest pozbawione

podstaw w sytuacji, gdy niektóre dowody nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych, po tym jak po ich rozważeniu zostały odrzucone na płaszczyźnie art. 7 kpk przez organ orzekający jako niewiarygodne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2023 r., sygn. akt I KK 228/23, Lex nr 3632297).

Przechodząc do omówienia zgłoszonego przez obrońcę naruszenia przez Sąd Rejonowy zasady procesowej wyrażonej w art. 5 § 2 kpk, należy rozpocząć od przypomnienia, że do dyrektywy zawartej w art. 5 § 2 kpk można skutecznie odwoływać się jedynie w przypadku, gdy istniejące w sprawie wątpliwości nie dają się usunąć w drodze czynności dowodowych. Nie ma ona zastosowania tam, gdzie występuje zwykle przeciwstawienie jednym dowodów – innym i pozostaje do przeprowadzenia racjonalna analiza

wiarygodności
poszczególnych grup
dowodów (wyrok
Sądu Apelacyjnego
w Warszawie z
dnia 17 września
2021 r., sygn. akt
II AKa 237/20,
Legalis nr 2631262).
Dlatego nie można
bezkrytycznie
przyjmować, że
sam fakt, iż w
sprawie jest możliwe
przyjęcie więcej
niż jednej wersji
zdarzenia, obliguje
sąd każdorazowo
do wyboru wersji
najbardziej dla
oskarżonego
korzystnej. Takie
rozumienie zasady
in dubio pro reo z
art. 5 § 2 kpk byłoby
jej wypaczeniem. Z
pewnością przepis
ten nie stanowi
nakazu
uniewinnienia
oskarżonego w
każdej sytuacji, gdy
w sprawie został
przedstawiony
materiał dowodowy
sprzeczny w
wymowie. Nie może
być wątpliwości
co do tego, że
sąd prowadzi tak
długo postępowanie
dowodowe, aż ustali
prawdziwy przebieg
wydarzeń, a więc
rozwieje swoje
wątpliwości w tym
zakresie. Tylko jeśli
rezultaty
prowadzonego
postępowania

dowodowego nie usuną takich wątpliwości –w grę może wchodzić instytucja z art. 5 § 2 kpk. Natomiast w sytuacji, gdy dokonanie określonych ustaleń faktycznych zależy jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów lub też dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego czy też pokrzywdzonego, należy dokonać swobodnej oceny dowodów zgodnie z zasadą z art. 7 kpk, zaś rozstrzygnięciu powstających wątpliwości służy w pierwszej kolejności inicjatywa dowodowa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2022 r., sygn. akt V KK 136/21, Legalis nr 2714190).

W rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy dysponował dowodami dla poczynienia trafnych i niewątpliwych ustaleń faktycznych co do winy i sprawstwa oskarżonego. W ocenie Sądu odwoławczego nie zaistniały żadne niedające się usunąć wątpliwości, które

należałoby rozstrzygnąć na korzyść T. S., w szczególności wątpliwości dotyczące tego, że:

1) to właśnie oskarżony w dniu 5 marca 2022 r. kierował pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) (i to on był kierowcą, a nie pasażerem jak utrzymywał przed sądem),

2) w chwili prowadzenia pojazdu oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości.

Okoliczności te wynikają w sposób klarowny z wiarygodnych dowodów zgromadzonych w sprawie, w tym ustalenia dotyczące stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu na podstawie przeprowadzonych przez urządzenie A. miarodajnych badań. W związku z podniesionym w apelacji zarzutem, w wyroku Sądu odwoławczego nastąpiła mała modyfikacja w opisie przypisanego oskarżonemu czynu odnośnie uzyskanych

wyników tych badań, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia. Przy czym zmiana ta nie była wyrazem rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonego istniejących w sprawie wątpliwości, a jedynie doprecyzowaniem uzyskanych wyników badania nietrzeźwości oskarżonego po tym jak spowodował zdarzenie drogowe kierowanym pojazdem marki F. (...). Obrońca podnosił jeszcze, że Sąd Rejonowy nie uwzględnił okoliczności korzystnej dla oskarżonego, a mianowicie faktu, iż w dniu zdarzenia nie był on właścicielem pojazdu F. (...) o nr rej. (...). Wspomniano już wcześniej, w ramach omawiania innych zarzutów apelacyjnych, że dla stwierdzenia czy zachowanie oskarżonego z dnia 5 marca 2022 r. wyczerpało wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 kk nie ma znaczenia, czy w czasie popełnienia tego czynu był

on właścicielem pojazdu, którym kierował w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym, czy też właścicielem tego samochodu była inna osoba. Okoliczność ta nie należy bowiem do znamion przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 kk, a więc słusznie Sąd Rejonowy zaniechał dalszego dociekania, kto w czasie inkryminowanego zdarzenia był faktycznym właścicielem pojazdu marki F. (...). Istotne jest bowiem, że samochodem tym w dniu 5 marca 2022 r. kierował właśnie T. S., znajdując się przy tym w stanie nietrzeźwości.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego T. S. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 kk, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

rozpoznania Sądowni I instancji.	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
<p>Brak podstaw do uwzględnienia tych wniosków z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Wbrew odmiennym twierdzeniom obrońcy oskarżonego, w przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszenia zasad wyrażonych w art. 4 kpk oraz 410 kpk. Sąd Rejonowy uwzględnił bowiem okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego, przy czym tych drugich było w niniejszej sprawie znacznie więcej. Ponadto wyrok został oparty na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Sąd Rejonowy nie naruszył także w żaden sposób zasady in dubio pro reo ustanowionej w art. 5 § 2 kpk albowiem w kontrolowanej sprawie nie wystąpiły żadne</p>	

takie niedające się
 usunąć wątpliwości
 dotyczące winy lub
 sprawstwa, które
 należałoby
 rozstrzygnąć na
 korzyść oskarżonego
 T. S.. Wbrew
 odmiennemu
 stanowisku obrony
 nie zaistniały więc
 żadne podstawy dla
 wydania w instancji
 odwoławczej
 orzeczenia
 reformatoryjnego i
 uniewinnienia
 oskarżonego od
 popełnienia
 zarzucanego mu
 czynu z art. 178a § 1 i
 4 kk. Brak było także
 podstaw, o których
 mowa w art. 437 §
 2 kpk, do uchylenia
 zaskarżonego
 rozstrzygnięcia i
 przekazania sprawy
 Sądowi I instancji
 do ponownego
 rozpoznania.

Lp.	Zarzut		
3.4.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, w szczególności:</p> <p>a) błędne i dowolne ustalenie, że oskarżony T. S. w dniu 5 marca 2022 r. około godziny 21:00 lub wcześniej kierował pojazdem</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>marki F. (...) o nr rej. (...),</p> <p>b) błędne i dowolne ustalenie, iż oskarżony T. S. w dniu 5 marca 2022 r. około godziny 21:00 lub wcześniej znajdował się w stanie nietrzeźwości,</p> <p>c) błędne i dowolne ustalenie, że stężenie alkoholu w organizmie T. S. w dniu 5 marca 2022 r. około godziny 21:00 lub wcześniej wynosiło 1,34 mg/l w wydychanym powietrzu,</p> <p>d) błędne i dowolne ustalenie, że po przeszukaniu odzieży oskarżonego ujawniono kluczyki od pojazdu F. (...).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Sąd Okręgowy uznał za konieczne przypomnienie, że zarzut oparty na podstawie odwoławczej z art. 438 pkt 3 kpk należy formułować tylko wtedy, gdy zdaniem skarżącego w oparciu o prawidłowo zgromadzony</p>			

materiał dowodowy i trafnie oceniony co do wiarygodności, sąd ustalił fakty, które z tych dowodów nie wynikały (błąd dowolności) lub zaniechał ustalenia faktów, które z nich wynikały i miały znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie (błąd braku) (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 października 2021 r., sygn. akt II AKa 53/21, Lex nr 3273034). Mając na względzie przytoczony judykat należy podkreślić, że wszystkie zarzuty podniesione przez obrońcę oskarżonego związane z nieprawidłową (jego zdaniem) oceną zgromadzonych dowodów przez Sąd Rejonowy zostały w postępowaniu odwoławczym uznane za nietrafne. Skarżący nie wykazał żadnych nieprawidłowości organu meriti w procesie weryfikacji wiarygodności materiału dowodowego. Konsekwencją było zanegowanie omawianego zarzutu błędów w ustaleniach

faktycznych, który
stanowił jedynie
wyraz
subiektywnego
stanowiska obrońcy
sprowadzający się
do stwierdzenia,
że oskarżony nie
popenił
przypisanego mu
przestępstwa z art.
178 § 1 i 4
kk. Podać trzeba,
że to całkowicie
niesłuszne
stanowisko zostało
przez obrońcę oparte
na dowodach,
którym prawidłowo
odmówiono
przymiotu
wiarygodności,
głównie chodzi o
wyjaśnienia
oskarżonego oraz
zeznania P. S.
złożone na etapie
postępowania przed
Sądem I instancji.
Sprawstwo T. S.
odnośnie czynu
wyczerpującego
znamiona z art.
178 § 1 i 4 kk
zostało ustalone w
sposób niewątpliwy
w oparciu o
wiarygodny materiał
dowodowy, o czym
był już mowa
powyżej w pkt.
3.1. Dowody te
korelowały ze sobą
wzajemnie i
przedstawiły
logiczny i zgodny z
zasadami
doświadczenia
życiowego obraz
przebiegu

inkryminowanego zdarzenia. Tylko kwestia ustaleń o stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu u oskarżonego wymagała pewnej modyfikacji, przy czym nie rzutowało to w żaden znaczący sposób na odpowiedzialność karną za czyn z art. 178a § 1 i 4 kk.

Skarżący negował trafność ustalenia, że po przeszukaniu odzieży oskarżonego funkcjonariusze Policji ujawnili w jego kieszeni kluczyki od pojazdu F. (...). Zdaniem obrony, gdyby rzeczywiście przedmiot taki został odnaleziony to zostałby on wymieniony w spisie i opisie rzeczy (załączniku do protokołu przeszukania).

Tymczasem z art. 217 kpk wynika, że zatrzymaniu podlegają wyłącznie rzeczy mogące stanowić dowód w sprawie lub podlegające zajęciu w celu zabezpieczenia kar majątkowych, środków karnych o charakterze majątkowym, przepadku, środków

kompensacyjnych
albo roszczeń o
naprawienie szkody.
Jak już wspomniano
w pkt. 3.1. trudno
za taki przedmiot
w sprawie o
czyn z art. 178a
kk uznać kluczyk
od samochodu. W
świetle powyższego
nie dziwi zatem,
że znalezione w
odzieży oskarżonego
kluczyki od
samochodu F. (...)
nie zostały
zatrzymane przez
funkcjonariuszy
Policji
przeprowadzających
czynność
przeszukania. To
natomiast
spowodowało, że
przedmiot ten nie
został wymieniony
w spisie i opisie
rzeczy. Nie oznacza
to jednak, wbrew
zapatrywaniom
obrony, że
oskarżony nie był w
posiadaniu kluczyka
samochodowego,
skoro odmienne
okoliczności na ten
temat wynikają
z wiarygodnych
dowodów.

Ostatnią kwestią
wymagającą
omówienia w
ramach zarzutów
błędów w
ustaleniach
faktycznych jest
prawidłowość
przyjętego przez Sąd

Rejonowy stężenia alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu w chwili kiedy kierował on w dniu 5 marca 2022 r. pojazdem marki F. (...). Istotne jest, że w przedmiotowej sprawie nie sposób dokładnie ustalić o której godzinie miał miejsce inkryminowany czyn zabroniony, gdyż oskarżony nie został zatrzymany „na gorącym uczynku”. Wiadomym jest, że około godz. 22:10 funkcjonariusze Policji rozpoczęli interwencję w miejscu zamieszkania brata oskarżonego, który sam wezwał służby z uwagi na obrażenia ciała oskarżonego. Natomiast o godz. 21:00 czynności na miejscu wypadku F. (...) podejmowali funkcjonariusze Policji z Wydziału Ruchu Drogowego wezwani na miejsce przez R. G.. Należy więc przyjąć, że kierowanie pojazdem F. (...) przez T. S. w stanie nietrzeźwości, jak i wypadek miały miejsce przed 21:00. Dokładnego stężenia alkoholu w wydychanym przez oskarżonego

powietrzu w czasie popełnienia przestępstwa nie sposób ustalić z uwagi na brak odpowiednich dowodów. Nie ustalono bowiem ilości ani rodzaju alkoholu spożytego przez oskarżonego przed jazdą samochodem w dniu 5 marca 2022 r. Natomiast stan nietrzeźwości oskarżonego wykazały dwa wyniki z pomiarów: pierwsze badanie przeprowadzone o godz. 23:01 – 1,25 mg/l, drugie badanie z godz. 23:17 – 1,34 mg/l. Nie kwestionował ich oskarżony, a po przedstawieniu mu zarzutu, przyznał się do popełnienia tego czynu zabronionego w takim kształcie. Wobec niemożliwości dokładnego ustalenia czasu popełnienia przestępstwa oraz braku dowodów wskazujących stan nietrzeźwości oskarżonego dokładnie w chwili prowadzenia pojazdu należało w opisie czynu oskarżonego podać wynik bliższy jazdy samochodem, tj. wynik z pierwszego

badania przeprowadzonego o godz. 23:01 wynoszący 1,25 mg/l. W tej kwestii zaskarżony wyrok wymagał interwencji organu odwoławczego. Nie oznacza to jednak, że istniały wątpliwości co do tego, że w momencie kierowania pojazdem F. (...) w dniu 5 marca 2022 r. poprzedzającym jego wypadek, znajdował się on w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 kk. Znamienne jest, że poziom alkoholu w chwili wykonywania badań był bardzo wysoki i znacznie przekraczał on normy, o których mowa w art. 115 § 16 kk. Z tego wynika wprost, że w chwili kierowania pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym T. S. także znajdował się w stanie nietrzeźwości, jednak nie wiadomo jaki dokładnie był to poziom. obrońca oskarżonego sugerował, że oskarżony mógł spożyć alkohol już po opuszczeniu pojazdu kiedy wrócił do domu brata, nawiązując do wersji

zdarzenia przedstawionej w niewiarygodnych wyjaśnieniach oskarżonego z postępowania przed Sądem I instancji. Jak wyżej wskazano, należyce przeprowadzona ocena dowodów wykluczała jednak taką sytuację, znamienne jest przy tym, że brat oskarżonego nie wspominał o wspólnym picu alkoholu gdy ranny T. S. znalazł się w jego mieszkaniu. Ponadto zwiększający się poziom stężenia alkoholu pomiędzy pierwszym a drugim badaniem wcale nie potwierdza, że do spożycia alkoholu doszło już po wypadku. Jak powszechnie wiadomo kwestia wchłaniania i eliminowania alkoholu w organizmie jest kwestią bardzo indywidualną, zależną od bardzo wielu czynników. Ponadto oskarżony sam podał, że pił wódkę (a więc alkohol mocny) w czasie bezpośrednio poprzedzającym kierowanie pojazdem F. (...), co koreluje ze

<p>stężeniem alkoholu jakie wykazały wyniki badań.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego T. S. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 kk, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Ustalenia faktycznie poczynione przez Sąd Rejonowy na temat sprawstwa i winy oskarżonego co do przypisanego mu czynu wyczerpującego znamiona z art. 178 § 1 i 4 kk były poprawne i w całości opierały</p>		

się o wiarygodny materiał dowodowy. Natomiast przeciwne stanowisko obrońcy w tej kwestii zostało osadzone wyłącznie na wyjaśnieniach, które w toku weryfikacji materiału dowodowego zostały odrzucone jako niewiarygodne i niezdatne dla ustalenia stanu faktycznego przedmiotowej sprawy. Wbrew twierdzeniom apelującego nie było podstaw do wydania wyroku uniewinnającego co do czynu z art. 178a § 1 i 4 kk, jak również do uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

4.
**OKOLICZNOŚCI
 PODLEGAJĄCE
 UWZGLĘDNIENIU
 Z URZĘDU**

1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

ROZSTRZYGNIĘCIE

5.
**SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

0.15.1.
**Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

0.11.

Przedmiot
utrzymania w mocy

Wyrok Sądu I
instancji utrzymano
w mocy w
pozostalej części
(poza zmianami
opisanymi w pkt
5.2.).

Zwięźle o powodach
utrzymania w mocy

Powodem
utrzymania wyroku
w mocy w
pozostalej części
(poza zmianami
opisanymi w pkt
5.2.) była całkowita
niezasadność
zarzutów apelacji
obrońcy
oskarżonego, jak
też brak podstaw
wskazanych w art.
439, 440 i 455 kpk,
uzasadniających
zmianę lub
uchylenie wyroku
poza granicami
zarzutów i wniosków
apelacji. Sąd II
instancji nie miał

także żadnych
zastrzeżeń do
orzeczonych kar
jednostkowych
środków karnych
oraz zaliczenia
okresu faktycznego
pozbawienia
wolności na poczet
orzeczonej kary
oraz środka karnego
w postaci zakazu
prowadzenia
wszelkich pojazdów
mechanicznych.

Co się zaś tyczy kary
łącnej pozbawienia
wolności w
wymiarze równym
najwyższej z kar
jednostkowych w
wysokości 1 roku
i 1 miesiąca, to
nastąpiło to z obrazą
art. 86 § 1 kk, który
od dnia 24 czerwca
2020 r. wyznacza
dolną granicę kary
łącnej pozbawienia
wolności powyżej
najwyższej z kar
wymierzonych za
poszczególne
przestępstwa, czyli
w kontrolowanym
przypadku
minimalna kara
łącna wynosić
powinna 1 rok
i 2 miesiące
pozbawienia
wolności i byłaby to
jednocześnie suma
kar jednostkowych.
Z racji zakazu
reformationis in
peius określonego w
art. 434 § 1 kpk
i braku apelacji na

niekorzyść
oskarżonego taka
niekorzystna zmiana
zaskarżonego
wyroku przez Sąd
Okręgowy nie była
w ogóle możliwa i
dlatego utrzymano
orzeczenie o karze
łącznej w wymiarze
1 roku i 1 miesiąca
pozbawienia
wolności.

Obrońca
oskarżonego w
apelacji zawarł także
wniosek o zmianę
wyroku Sądu I
instancji poprzez
zastosowanie art.
62a ustawy z dnia
29 lipca 2005 r.
o przeciwdziałaniu
narkomanii i
umorzenie
postępowania o
przestępstwo z art.
62 ust. 1 i 3 w/
w ustawy. Apelujący
nie powiązał jednak
tego wniosku z
żadnym konkretnym
zarzutem, co
uniemożliwiło
szczegółowe
odniesienie się do
stanowiska obrony
w tej kwestii. Sąd
Okręgowy, podobnie
jak Sąd Rejonowy
nie dopatrył się
powodów
uzasadniających
skorzystanie z
rozwiązania
przewidzianego w
art. 62a ustawy
o przeciwdziałaniu
narkomanii. Warto

wyjaśnić, że norma zawarta w wymienionym przepisie nie ma charakteru stanowczego, przewiduje on uprawnienie organów procesowych do umorzenia postępowania, a nie nakaz takiego postąpienia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 maja 2021 r., sygn. akt II AKa 364/20, Lex nr 3342339). Istotne było, że oskarżony chociaż posiadał niewielką ilość narkotyku, pozwalającą na zakwalifikowanie jego czynu jako wypadku mniejszej wagi, to jednak był to narkotyk twardy – amfetamina, a wynik użycia psa służbowego Policji w mieszkaniu oskarżonego (k. 29) prowadzi do wniosku, że nie był to jednorazowy przypadek posiadania substancji narkotycznych przez podsądnego. To wszystko zdaniem organu odwoławczego przemawiało za niezastosowaniem instytucji, o której mowa w art.

<p>62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i w związku z tym pozytywnie oceniono decyzję Sądu Rejonowego o zaniechaniu umorzenia postępowania w tej sprawie.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że stosując art. 4 § 1 kk przyjęto, iż podstawę rozstrzygnięć stanowi ustawa karna w brzmieniu obowiązującym w dacie obu czynów.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Zgodnie z art. 4 § 1 kk jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli</p>		

jest względniejsza dla sprawcy. Wobec tego, że po dacie popełnienia przestępstwa przez oskarżonego a przed wydaniem wyroku doszło do zmiany części przepisów karnych zastosowanych w tej sprawie (w szczególności dotyczy to wprowadzenia z dniem 1 października 2023 r. art. 44b kk obligującego do orzeczenia przepadku pojazdu mechanicznego albo jego równowartości za przestępstwo z art. 178a § 1 lub 4 kk) konieczne było rozważenie, czy wobec T. S. należało zastosować ustawę nową, czy tą obowiązującą poprzednio jako względniejszą dla sprawcy. Sąd odwoławczy po przeanalizowaniu tego zagadnienia doszedł do wniosku, że względniejsza dla oskarżonego była ustawa obowiązująca w czasie popełnienia przez niego przypisanych mu czynów zabronionych. W konsekwencji, konieczne było zastosowanie wobec

<p>oskarżonego na podstawie art. 4 § 1 kk przepisów obowiązujących w dacie przypisanych oskarżonemu czynów, o czym Sąd Okręgowy orzekł w pkt 1 swego wyroku z dnia 17 kwietnia 2024 r.</p>		
<p>0.0.12.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że w opisie czynu z art. 178a § 1 i 4 kk, przypisanego oskarżonemu w pkt 1 przyjęto, że pierwsze badanie po zdarzeniu o godz. 23:01, wykazało u niego stan nietrzeźwości 1,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Sąd Rejonowy w opisie czynu przypisanego oskarżonemu T. S. w pkt 1 zaskarżonego wyroku przyjął drugi, wyższy wynik z przeprowadzonych badań stanu trzeźwości po zdarzeniu drogowym. Na podstawie zgromadzonych</p>		

dowodów nie sposób było ustalić ani dokładnego czasu popełnienia przestępstwa, ani bliższych danych na temat ilości, rodzaju i czasu spożytego przez oskarżonego alkoholu ani w związku z tym, precyzyjnego poziomu stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego w momencie gdy prowadził pojazd mechaniczny. W takim przypadku zdaniem Sądu odwoławczego należało podać w zarzucie wynik bliższy jazdy samochodem, tj. wynik z pierwszego badania przeprowadzonego o godz. 23:01 wynoszący 1,25 mg/l. Spowodowało to konieczność ingerencji w treści zaskarżonego orzeczenia w sposób opisany powyżej.

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa

prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>3.</p>	<p>Przepis art. 636 § 1 kpk stanowi, że w sprawach z oskarżenia publicznego, w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego, koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi na ogólnych zasadach ten, kto wniósł środek odwoławczy, a jeżeli środek ten pochodzi wyłącznie od oskarżyciela publicznego – koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.</p> <p>Mając na względzie powyżej przytoczoną normę prawną, Sąd</p>	

Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł (ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism, co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm). Ponadto w oparciu o regulacje art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 123) została mu wymierzona opłata za II instancję w kwocie 300 zł. Sąd Okręgowy nie dostrzegł określonych w art. 624 § 1 kpk podstaw uzasadniających zwolnienie podsądnego z obowiązku zwrotu tych wszystkich elementów kosztów sądowych.

7. **PODPIS**

Hanna Bartkowiak	
------------------	--